

Nick Renshaw exposeert nieuw
keramisch werk in De Witte Voet

Kunstenaar als ruimtereiziger

AMSTERDAM, vrijdag

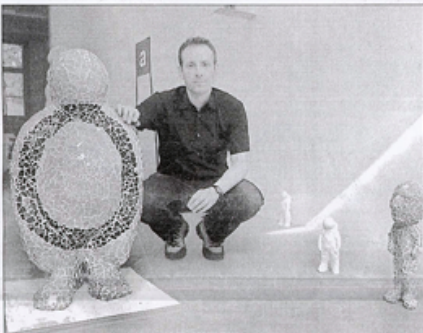
„Als je niets doet, gebeurt er ook niets”, luidt het motto van Nick Renshaw (1967). De Britse kunstenaar, die al ruim zeven jaar in Amsterdam woont en werkt, houdt niet van stilzitten. Met een gretige blik en gedreven door een gezonde dosis ambitie beweegt hij zich soepel door de Nederlandse kunstwereld. Hij wil van alles leren, zich voortdurend ontwikkelen maar vooral ook veel van zijn werk laten zien.

door
PAOLA
VAN DE
VELDE

Dit jaar krijgt hij daartoe alle kansen. Tot en met 2 juni exposeert Renshaw recent keramisch werk bij de Amsterdamse galerie De Witte Voet (Kerkstraat 125) van Anнемie Lloisevain, die hem ook zal vertegenwoordigen tijdens de KunstRAI (5/1 t/m 10 juni). In de zomermaanden is hij uitgenodigd om naar hartelust te komen experimenteren in het Europees Keramisch Werkcentrum in Den Bosch. Vervolgens mag hij in oktober en november binnen het thema 'Fly me to the moon' een solotentoonstelling van zijn beelden inrichten in Museum De Prinsessenhof van Leeuwarden. En alsof dit nog niet genoeg is, zal hij in dezelfde periode ook nog eens deelnemen aan de expositie 'Sculptuur in het Stedelijk Museum' te Zwolle.

Neemt de jonge Engelstaan, die in 1995 cum laude afstudeerde aan de keramiekafdeling van de Eindhoven Academie te veel hooi op zijn vork? Renshaw meent van niet. „Natuurlijk sta ik pas aan het begin van mijn carrière, ik moet nog ontzettend veel leren, maar tegelijkertijd heb ik toch het gevoel dat het nu mijn tijd is”, zegt hij te midden van zijn jongste kleifiguren in De Witte Voet. Tien aandoenlijke mannetjes vullen de ruimte. Sommigen ogen als astronauten, compleet met ruimtetapak en zuurstofhelm. Anderen hebben meer weg van bergbeklimmers of reizigers die, gepakt en bezakt, op expeditie naar de Noordpool gaan.

De breekbare beelden op deze beschreven presentatie vinden hun oorsprong in een opdracht die Renshaw uitvoerde voor basischool de Braskorf in Veendam. In zijn contact met de leerlingen, leerde die school als het vertrekpunt van een levenslange ontdekkingsreis kennen. Voor het kind, voor wie alles nieuw is, is de school en later de wereld één onderzocht terrein. De onderzoekende geest van het kind ziet hij als een metafoer

■ Kunstenaar Nick Renshaw: „Misschien ben ik een beetje ouderwets, maar ik wil dat mijn werk menselijk is. Het moet een verhaal vertellen.”

FOTO:
FRANS
JONGEN

voor zijn identiteit als kunstenaar. „Want ook ik ga voortdurend op ontdekkingsocht. Als kunstenaar speur je altijd naar nieuwe dingen. Naar antwoorden, maar meer nog naar vragen en uitdagingen. Je wilt voortdurend je grenzen afstaken en verleggen. Goed beschouwd, zou je mijn ruimtereizigers dan ook als zelfportretten kunnen beschouwen.”

Beeldtaal

Kinderspeelgoed heeft van meet af aan een belangrijke rol gespeeld in zijn beeldtaal. Zo maakte hij een serie baby poppen van blauw-wit gebakken klei, die enigszins aan de vertederende kindertjes van de Italiaanse Renaissance-kunstenaar Luca della Robbia doen denken. Zijn nieuwste poppen, de ruimtevaarders,

zijn wit geschilderd, kregen een huid van mozaïeksteentjes of zijn van top tot teen ingesaaid in ruwe, jute-achtige stof. Een knipgoed naar zijn Britse achtergrond, de Victoriaanse drift om alles te versieren en te bekleden met stoffen of behang.

Ik ben de kleinzoon van een smid. Ik moet met mijn handen werken. Ik moet het materiaal waarmee ik werk kunnen voelen, kneden, vormen. Klei is daarom mijn favoriete materiaal. Ik voel me er heel vertrouwd mee. Al maak ik ook foto's en heb ik onlangs mijn eerste video-installatie gemaakt. Een film over mijn oma, die over haar jeugd op het platteland vertelt. Toch werkt klei wat mij betreft 'natuurlijker'. Video en ook de computer zijn toch 'onmenselijker' of in elk geval afstandelijker media.”

„Misschien ben ik een beetje ouderwets, maar ik wil dat mijn werk menselijk is. Het moet een verhaal vertellen. Aanspreken. Emoties oproepen. Een van mijn lievelingskunstenaars is dan ook Ilya Kabakov, die het bizarre dagelijks leven in zijn vaderland, de voormalige Sovjet-Unie, tot uitgangspunt van zijn installaties neemt. Op veel kleinere schaal ga ik ook zo te werk. Mijn beelden weerspiegelen wat ik zie: de gewone dingen van alledag.”